

Silák bez svalů

Venku stále pršelo, ale uvnitř bylo teplo a útulno. Volek ležel v zadní části místnosti a já přemýšlel o Marii – o mladé ženě, která dostala velký úkol: „Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“

A navíc byla na to všechno úplně sama. Vždyť řekla, že nežije s žádným mužem! Tak kdo byl celou dobu s ní? Copak neměla nikoho, s kým by o tom všem mohla mluvit? Kdo se o ni staral? Kdo jí pomáhal s dítětem? Otázek přibývalo a já se jich neuměl zbavit. Zeptal bych se Manuela, ale co když mě zase začne poučovat! No nic. Já, vážený a učený lékař, to snad vydržím.

„Copak ty jsi ještě neslyšel o Josefovi?“ podivil se Manuel.

„To se ani nedivím, protože Josef nepatřil mezi lidi, kteří o sobě dávali hlasitě vědět. Pracoval jako dělník na stavbách domů nejprve v Nazaretě a pak v okolních vesnicích. Nebyl bohatý, ale pocházel z jedné z nejvýznamnějších rodin Izraele. Byl potomkem velikého krále Davida. No a on to mladé děvče miloval. Samozřejmě, že mu Maria o svém setkání s andělem vyprávěla. Co na to říkal, nevím, ale asi jí věřil, protože ji doprovázel po celou dobu, než se Ježíš narodil, a také potom.“

Josef mi byl sympatický. Představoval jsem si ho jako takového siláka, ale ne s velkými svaly, jestli mi rozumíte. Myslím, že to byl člověk, který ví, co je důležité, a který umí pomáhat a starat se bez řečí a velkého povyku. Určitě musel také hodně věřit v Boha, protože jinak by ten Mariin příběh nemohl vzít vážně.

„Byl tu ale ještě někdo!“ přerušil mé myšlenky Manuel.

„Alžběta. Také ona Marii pomáhala. A vůbec. Mohl bys po ní pátrat sám. Místo, kde žila, leží asi jen čtyři dny chůze v horách a jmenuje se Ain Karim. Ptej se na Zachariášův dům. Tak se jmenoval Alžbětin manžel. Slibuji ti, že té cesty nebudeš litovat.“ Rozhodl jsem se, že Manuela poslechnu a hned ráno se do Ain Karim vydám.